

Cestou uviděl člověka, který byl od narození slepý. Jeho učedníci se ho zeptali: „Mistře, kdo se prohřešil, že se ten člověk narodil slepý? On sám, nebo jeho rodiče?“ Ježíš odpověděl: „Nezhřešil ani on ani jeho rodiče; je slepý, aby se na něm zjevily skutky Boží. Musíme konat skutky toho, který mě poslal, dokud je den. Přichází noc, kdy nikdo nebude moci pracovat. Pokud jsem na světě, jsem světlo světa.“ Když to řekl, plivl na zem, udělal ze sliny bláto, potřel slepému tím blátem oči a řekl mu: „Jdi, umyj se v rybníce Siloe.“ (To jméno znamená ‚Poslaný‘.) On tedy šel, umyl se, a když se vrátil, viděl.

Asi jste si všimli, že letos je květen, co se týče počasí takový aprílový. Jen co se člověk nadechne, že bude tepleji, hned se objeví mrazíky, a tak se to všechno točí a mění. Do všech časů, ať jsou jakékoli si přejeme hodně zdraví a hojnost Božího požehnání. To je podstatné. I texty Písma svatého nás nabádají v tomto čase k zamyšlení, jsou proměnlivé, jednou jsme se Vzkříšeným, nebo spíš on se svými, pak nás text evangelia přivádí znovu do jeruzalémského večeřadla, Jidáš odchází - abychom si připomněli zásadní události – a my na ně hledíme s odstupem. Učíme se dívat na ty "věci" od cíle. Někdy je to taky hřejivé, jindy mrazivé.

Žijeme v době, kdy se máme dobře, ale zároveň se znepokojením sledujeme geopolitickou situaci. Vnímáme zprávy, kterých je spousta a jsou především negativní a mají za cíl ohromit. Jsme varováni, že jde často o snůšky polopravd, lží, mýtů. Říká se tomu taky hybridní válka. Pak ta umělá inteligence. Vždyť to už umí napsat seminární práci, vygenerovat obsah knih, nakreslit cokoli dle konkrétního zadání, vytvořit videa atd. Člověk se bojí, zda mu nezačíná přerůstat přes hlavu. Jak se s tím vším vypořádat, jak se s tím vyrovnat? Jak tomu čelit? Inu, žijeme v době tekuté a někteří umí plavat lépe a jiní hůře.

Z evangelia jsme slyšeli příběh o uzdravení slepého. Neblahý osud jej provázel celý život. Kdoví, zda byl ještě někdo, kdo by mu to plné zdraví a Boží požehnání přál, nebo si všichni už tak nějak zvykli. Nemoc byla v Ježíšově době chápána jako trest za hříchy. Ježíš ale toto jednoduché spojení nepřijímá. Když se ho ptají, zda nemocný zhřešil sám, nebo jeho rodiče, protože žádná třetí možnost pro ně nepřipadá v úvahu – Ježíš to zcela odmítá. Nezhřešil on ani jeho rodiče, ale má se na něm ukázat sláva Boží. Je tu k tomu, aby se na něm ukázala Boží nádhera. Ježíš to vidí celé úplně jinak.

Otázka, jak smířit Boží svrchovanost a dobrotu se skutečností utrpení je jedním z velikých křížů víry. Odedávna se zbožní lidé snažili tento paradox překlenout nejrůznějšími teoriemi, zejména takovými, v nichž se viníkem utrpení stával vždycky trpící člověk sám – jistě si své trápení nějak zavínil svým hříchem! Opakuji: Ježíš to vidí jinak.

Snad si vzpomenete na jiný příběh, jak nemocní postávají, polehávají u rybníku, vodní plochy, kde čas od času některý z nich najde ozdravení. Ve výkladech můžeme číst, že to způsobovaly spodní léčivé prameny, ale Písmo říká, že tam sestoupil anděl, jako Boží posel a kdo poté první vstoupil do vod, ten byl uzdraven. Možná jste si všimli projektu The Chosen – Vyvolení, který teď běží na TV NOE. Vypráví o Ježíšovi. A jeden díl je věnován i tomu ležícímu, který se ale nikdy nemá šanci dostat jako první k vodě, když začne probublávat a vířit se. Leží tam už jen ze setrvačnosti. Nemá šanci. Dokud k němu nepřijde Ježíš. Pak už nepotřebuje vstoupit do vod, vstane a odchází na Ježíšův příkaz. Zní to jednoduše, ale kolik je za tím bolesti, zmařených nadějí, aby se nakonec chudák dočkal? Věřit a milovat. To je poselství evangelia. Nechybí nám ten pohled vzhůru, který mimo jiné znamená, já se ubírám k Bohu, prosím o pomoc, obracím se na něho, ale také já jsem viděn, nic není utajeno, přesto jsem milován?

Když se stane něco strašného, leckdy si najednou tento pohled vzhůru osvojíme a křičíme: Jak to Bůh může dopustit? Ale Kristus nám nikde neslibuje, že budeme uchráněni od nepříjemností, že budeme kouzelně chráněni před všemi bolestmi světa, přede všemi kříži. Spíše naopak, říká: Vezmi svůj kříž a následuj mne. Ovšem zároveň nás vyzývá, abychom se s vírou opřeli o jeho vítězství nad světem. V životních zápasech nejrůznějšího druhu nejde o porážky, či vítězství, tak můžeme mluvit

ve sportu o fotbalovém, či tenisovém zápasu. Zase promlouvá Písmo v tom smyslu, že důležité je, aby člověk obstál. Buď obstojíme, nebo ne a toto posuzuje ne člověk, ale spravedlivý a milostivý Bůh.

Jsme svobodní a děláme si věci, jak se nám to hodí a líbí. Ale bez toho pohledu vzhůru jsme totálně bezradní. Jestliže v dnešní době jsou nemocné naše vztahy, naše nitra jsou porušená a chybí schopnost vcítění, trpělivosti, pak tím více se máme modlit a usilovat o Ducha Kristova, o naději, vnitřní klid a pokoj. Dbát už za života o nebeský příbytek, o věčné bydlení, znamená učit se nebesky bydlet už na zemi. Tak měníme i své pozemské příbytky v místa pokoje, snášenlivosti a lásky.

Mnohdy stojíme i jako věřící lidé tváří v tvář něčemu, co nechápeme a neumíme pojmenovat – a přece stojí za to udržovat dialog s Bohem. Vždyť naše víra je zkoušena snad i proto, aby zůstala živá. Víra si všímá toho podstatného, že pod vším je Bůh, že pod tím vším je láska, že pod tím vším je smysl. Jen u Boha je pokoj a mír.

Píše se hezky, že láska je jediný klíč, který se hodí ke dveřím ráje. Kousíček ráje se skrývá v každém úsměvu, v každém dobrém slově, v každé náklonnosti, kterou někomu darujeme. To je odpověď na všechny trable dneška. Ujištění, že Bůh je s námi. Kristus nechce pouhé obdivovatele, ale lidi, kteří by jej následovali.

Bůh vložil svou lásku do našich rukou jako klíč k ráji. Lidské srdce – to je jen nepatrné místočko na naší planetě. A přece skrze ně přichází na svět - láska. Kéž by i zde v tomto našem společenství a v našich kostelích a modlitebnách byla hlásána tato radost a naděje, kdy s pomocí Boží nepochopitelné a velkorysé milosti dochází k vnitřní proměně člověka, k odpuštění a uzdravení. Amen.